

Sněženka farní

Zpravodaj farnosti Panny Marie Sněžné v Praze

Ročník XX.

Leden 2014

Milí farníci a ostatní čtenáři Sněžanky,

na počátku nového roku máme svěřit všechno, co nás čeká i naše možnosti, do Boží Prozřetelnosti. O slavnosti Zjevení Páně jsme poučeni, jak vedle lidské moudrosti mágů je potřebné i Boží vedení, kterým byla pro mágy hvězda svítící na cestu, aby ten, kdo chodí v jejím světle, došel ke Spasiteli světa. Svěření se Bohu vyžaduje rovněž dostatek pokory, mudrci nepohrdají ani radou znalců Písma, třebaže znalce potkávají u zlého krále. Pokora je také vlastnost nezbytná k tomu, aby opět viděli hvězdu.

Ještě malé upozornění: nevěřte tomu, že nápisy na dveřích domu K+M+B+2014 znamenají, že nemáme zapomenout klíče, mobil a brýle, ale znamenají "Kristus mansionem benedicat" - "Kristus ať požehná tento příbytek".

Přeji nám všem stejnou pokoru, jako byla pokora mudrců, nejen pro začátek roku, ale pro celé naše putování za Spasitelem.

menší bratr Antonín

Z FARNOSTI

Je snad Kristus rozdělen? (1 Kor 1,13)

V rámci Týdne modliteb za jednotu křesťanů, jehož letošní mottem je věta z listu apoštola Pavla uvedená v nadpise, se v **úterý 21. ledna v 19 hodin** bude konat v kapli sv. Michala **ekumenické modlitební shromáždění**, které bude pokračovat setkáním v Klubu. Všichni jsme srdečně zváni.

DUCHOVNÍ OBNOVA

Duchovní slovo Mons. P. Jiřího Skoblíka v Klubu

V sobotu 7. 12. 2013 před druhou nedělí adventní jsme měli příležitost vyslechnout duchovní podněty P. Jiřího Skoblíka a to v rámci duchovní obnovy pořádané Uníí katolických žen. Čtyři desítky lidí toho využily. Přišli nejen ženy, ale i muži a také jezuitský kněz.

První část se věnovala alarmující zprávě o pastýřském listu slovenských biskupů, kteří upozorňují na společenské tendence demontovat rodinu s odůvodněním prosazení „lidských práv“. Vyslechli jsme klíčová data o feministické teologii a jejím rozvoji. Ve druhé části se P. Skoblík zabýval praktickými důsledky této teologie. Třetí část byla věnována pohledu do Písma a dějin církve z hlediska feministické teologie.

Po obědě a po mši svaté pokračovalo čtvrté zamyšlení, kde zazněla slova o Claudii Procule, manželce Pilátově - způsobem, jaký v obvyklé literatuře nenajdeme. Závěrečné citáty, kterými byla duchovní obnova zakončena, byly z pera člověka, jehož slova bychom na našem setkání nečekali. Posuďte sami - text je uveřejněn na adrese www.simsk.cz v rubrice PMS.

Setkání s Mons. P. Jiřím Skoblíkem bylo mimořádnou příležitostí seznámit se s aktuálním děním na poli morální teologie a to způsobem, který živě zasahuje do naší životní praxe. Deo gratias!

Velké poděkování patří bratřím františkánům, kteří toto setkání v klubu umožnili.

Mgr. Simona Skřivánková, katechetka

Přijď království Tvé - díky za duchovní obnovu

Ještě jednou se vracíme k duchovní obnově, která proběhla v naší farnosti ve dnech 15.a 16. listopadu 2013.

Nejdříve bych chtěla moc poděkovat všem organizátorům duchovní obnovy. Těm, co s námi byli v přímém kontaktu, ale také těm skrytým, kteří vše připravovali, aby se obnova mohla konat. Zvláště Otci Eliášovi, všem přednášejícím, těm, kteří se starali o hudbu, materiální zázemí, ale také o to, aby nás nasýtily nejen duchovně. Děkuji také moc všem účastníkům obnovy, za vytvoření společenství modlitby, sdílení, přátelského popovídání,... Veliký dík patří našemu Pánu a vanutí Ducha svatého, bez kterého by obnova nemohla přinést své plody.

Hned první den obnovy mě velmi silně zasáhl promítaný filmový příběh „Most“. Zpočátku jsem neviděla souvislost volby filmu s tématem duchovní obnovy, ale jakmile se příběh otce, který pečoval o svého malého synka začal rozvíjet, začala jsem pomalu vidět jeho hloubku. Příběh otce, který miluje svého syna, s láskou se o něj stará a je okolnostmi postaven před volbu obětovat život svého milovaného syna pro záchranu mnohdy nic netušících lidí jedoucích ve vlaku a řítících se do záhuby. Otce, který s velkou bolestí a vnitřním bojem se nakonec odhodlá a život svého syna obětuje, aby druzí mohli žít. V tomto příběhu jsem viděla obraz Pána Boha a jeho milosrdné lásky k nám lidem a také vztah nás lidí k němu. Pohlédla jsem na sebe a uviděla, jak málo Ho miluji, jak málo Mu děkuji a jak málo jsem vděčná za Jeho Lásku. Uviděla jsem projevy své sobeckosti, pýchy, sebelásky, lhostejnosti, ale ne v pocitu marnosti nad sebou, avšak v uznání Boží lásky k nám lidem, v uznání Jeho velikosti a současně pokory, se kterou se k nám snížil a se kterou se nám dává a vydává se za nás.

Druhý den ráno jsem byla na mši svaté celebrowané Otcem Benediktem. V kázání mimo jiné hovořil o modlitbě, což mě velmi zasáhlo. Po té následovaly přednášky od Kateřiny Lachmanové o tom, co nám brání, abychom hledali Boží království. Otec Eliáš nám ukázal, jak se více otevřít a pozvat Ježíše, aby byl skutečným Pánem a Králem našich srdcí a našich životů, jak máme rozvažovat o tom, kdo jsem já (člověk) a kdo jsi Ty (Pán). Myslím, že tento vztah nejlépe vystihují slova "Ztiš se, skloň se přede mnou a uznej, že jsem Bůh".

Chtěla bych také poděkovat všem bratrům a sestrám za jejich svědectví z duchovní obnovy, o která se s námi podělili.

Zuzana Semerádová

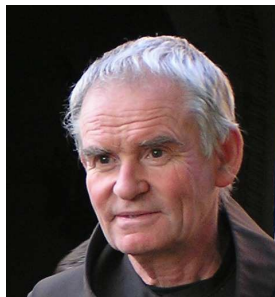
ROZHovor

Kresby bratra Michala

V prosinci 2013 se v Galerii Crux v Brandýse nad Labem konala výstava ilustrací, kreseb a grafík P. Michala Františka Pometla OFM nazvaná "Františkánské úsměvy". Při této příležitosti jsme bratra Michala požádali o rozhovor.

Bratře Michale, pamatuješ si, jak jsi v dětství začínal s kreslením?

Již od malička jsem uháněl tátu, aby mi něco nakreslil. Táta kreslil a také uměl malovat, stejně jako můj křestní kmotr, takže kreslení jsem trochu zdědil. Kmotr byl tesař a rolník, táta byl truhlář. Jeden ze zaměstnanců v tátově truhlářské dílně byl také výborný kreslíř a dokud byli rodiče mladí, tak si občas potřebovali večer vyrazit, například na ples, a požádali někoho ze zaměstnanců, aby mne ohlídal. A ten kreslíř mne nadchnul. Je s ním spojený také můj první dětský konflikt s tátou: Protože jsme neměli papíry, šel kreslíř do dílny, vzal velikou překližku a celou ji pomaloval. Já z toho měl velikou radost. Jenomže v té době táta nemohl postrádat drahou překližku, tak ji nakonec přebrousil a dal zpátky do dílny. Skutečnost, že obrázky zmizel a že už nejsou, pro mne bylo veliké zklamání.

Když jsem pak dokázal sám udržet tužku, tak jsem se pokoušel o nějaké panáčky. Obvykle jsem kreslil na starý útržkový kalendář s rubrikami na každý den. Když skončil rok, stal se kalendář mým majetkem a já jsem tam kreslil složité příběhy, které jsem si vysnil. Pokud jsem nemohl pobíhat venku, tak jsem klečel u okna a na parapetu kreslil. Byl jsem omezen rubrikou v kalendáři, takže obrázků bylo hodně a byly malé. Když jsem došel na konec kalendáře, vzal jsem to zpátky na opačné straně a pak už jsem musel čekat na nový kalendář. Využíval jsem také okraje novin - to byly moje první plochy.

Ve škole jsi v kreslení vynikal?

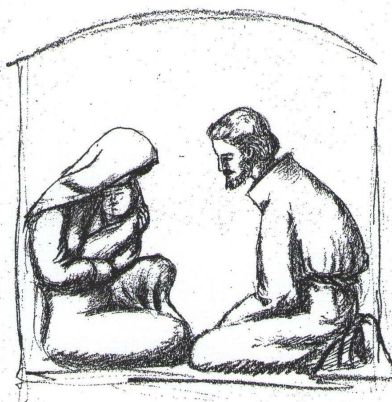
Ve škole jsem kreslení neměl rád, protože tam se dělaly čáry, kroužky a pokrývaly se plochy barvou - nic se tam nevytvářelo, pro mne to nebyl zajímavý předmět. Ale kreslení samo o sobě mne bavilo. Někdy v páté třídě chtěla paní učitelka nakreslit podrobně a do detailu všechny husitské zbraně,

tak mi dala křídou, abych to pro celou třídu namaloval na tabuli. Když jsem skončil, pochválila mě, že ona sama by to tak nedokázala.

Stále jsi kreslil do starých kalendářů?

Později jsem už nějaké náčrtníky měl, také jsem si hrál na malíře, ale protože jsme neměli peněz nazbyt, velice jsem šetřil barvami, protože jsem věděl, že si nové hned tak nekoupím. Proto jsem skončil u tužky.

Asi ve 13 letech jsem byl na návštěvě u příbuzného faráře, vysadil jsem tam v kuchyni takové malé okénko a nakreslil jsem na něj mýdlem podle jednoho malého obrázku gotickou bustu. Na návštěvu na faru přišel také pan profesor Václav Boštík. Pan farář se mu pochlubil a pan Boštík mne pozval do svého venkovského ateliéru, kde mi řekl: "Tady máš papír, tady jsou uhly, tyhle neber, ty jsou francouzský, a tohle kreslí."

Za Václavem Boštíkem jsi pak dojížděl?

Posílal jsem mu kresby poštou a on mi je zase s dopisem vracel. Moc jsem tomu nerozuměl, často mi označil za nejlepší tu, kterou jsem dělal jen tak na obalový papír.

Přemýšlel jsi někdy o tom, že by ses dal v životě na výtvarnou dráhu?

Napadalo mně to, ale nebyla žádná šance. V 18 letech jsem onemocněl tuberkulózu, řadu roků jsem byl po nemocnicích a sanatoriích, tam nebylo možné kreslit, a k panu Boštíkovi jsem se už nevrátil. Zkoušel jsem různé dálkové kurzy. Byl jsem několikrát na přípravce, kde se společně kreslilo, a pak každý dostal přiděleného lektora, kterému jsme posílali své práce. Také jsem stále sháněl literaturu, teoretickou i obrázkové publikace. Celé hodiny jsem trávil sledováním kreseb a způsobů vedení ruky. Velice mne zaujaly kresby Mánesovy a Alšovy.

Pak jsem začal dělat takové rychlovky, které dělám do dneška - obrázky k různým příležitostem, někdy více, někdy méně povedené.

Musím také prozradit, co jsme dělali v tátově dílně. Pro nábytek s výplňovými dveřmi se připravovaly rámy, do kterých se vlepovaly dvě překližky. Po nalepení první strany jsem na vnitřní stranu výplně kreslil

obrázky. To už byla doba socialismu, a tak byly obrázky doprovázeny nápisy, například "Vyrobena v dílně Františka Pometlo, za vlády truhláře Klementa Gottwalda".

Byla z toho někdy nepřijemnost?

Nikdy, táta asi ty skříňě lepil dobře.

Takže řada tvých kreseb je skryta v nábytku.

A nikdo o nich neví. Kluci z dílny byly nadšení zvláště rychlokresbami, já jsem nad tím moc nepřemýšlel, vždycky jsem udělal takovou klikatinu a oni v tom objevovali nové a nové tváře.

Měl jsi přátele, se kterými bys mohl sdílet zájem o kreslení?

Když jsem byl po pobytu v sanatoriu jako rekonvalescent doma, tak už jsem dost kreslil a objevili se dva mladí kluci, jeden byl ještě v poslední třídě základní školy a druhý se učil malířem pokojů. Oba byli nadšení do kreslení, a tak jsme se domluvili a dohodli jsme se v lidové škole umění, kde tenkrát byla jenom hudební výchova, že tam budeme chodit kreslit. V létě jsme chodili do plenéru, v zimě jsme si občas pozvali nějakého stařečka jako model. Věděl jsem, že má nárok pět korun na hodinu, tak jsme se vždycky složili, abychom mu každou hodinu zaplatili.

Společně jsme se zřejmě něco naučili: jeden z těch kolegů, Petr Máša, vystudoval v Hořicích restaurátorství a dělá to dodnes. Druhým kolegou byl Roman Podrázský, který bohužel již zemřel. Postupně vystudoval v Praze Uměleckoprůmyslovou školu i sochařinu na Akademii výtvarných umění. Jeho nejrozsáhlejším dílem je křížová cesta v Meditační zahradě v Plzni.

Mrzelo tě někdy, že ses nemohl věnovat umění profesionálně?

Dlouho jsem s tím trochu počítal. Ale kvůli zdravotním důvodům jsem byl odkázán na neprašné prostředí, nemohl jsem dělat truhlářinu, pracoval jsem ve Žďáru a dojíždění mi zabralo naprosto všechnen čas - od 4 hodin ráno do 8 hodin večer. Postupně jsem při různých zaměstnáních takovou myšlenku pouštěl k vodě.

Jednou se také stalo, že mě objevili místní ochotníci a poslali mě na scénografický kurz. Nadchnul jsem se scénografií a vymýšlel jsem, jak co nejjednodušeji vyrobit scénu. Velmi mě to tenkrát chytlo.

Stalo se někdy, že sis kreslením vydělal peníze?

To určitě ne, snad mi někdo někdy dal za obrázek nějaký malý dárek, ale nikdy jsem nic neprodal.

Kdy jsi zjistil, že tvoje povolání není stát se výtvarníkem?

Když mě v roce 1963 zavřeli, tak jsem ve vězení nejen sobě, ale i jiným, občas kreslil záhlaví dopisů a také jsem tam jednou nakreslil portrét spoluvězně. Věděl jsem od pana Švabinského, že na portrétu si člověk musí být podobnější než ve skutečnosti. Výtvarník musí proniknout i dovnitř osobnosti, to znamená, že nekreslí to, co vidí, ale to, co zná. A myslím, že na tom miniaturním portrétu jsem skutečně něco z jeho osobnosti zachytil. Po nějakém čase měl povolenou návštěvu a vyprávěl mi, že jeho žena se nad obrázkem mnoho naplakala. Manželka ho totiž znala, když byl doma, a z obrázku vyčetla něco úplně jiného. A tak jsem se tak trochu zapřisáhl, že už portréty dělat nebudu. Možná to byla škoda, ale možná to také bylo Boží řízení. Během doby "školení", které probíhalo převážně na Borech, jsem docházel k závěru, že moje cesta asi nebude výtvarná, i když jsem měl pořád oči otevřené a hlavně mne svrběly prsty.

Malbu jsi už nezkoušel?

Malbu ne, ale kreslil jsem třeba i po zdech. V Bukovniku u Sušice jsem pokreslil celou jednu místnost na faře. Pan biskup Otčenášek mě v Trmicích požádal, abych pokreslil uhlem celou zeď. Také sestry v Hoješíně mají na zdi v kuchyni a v refektáři nějaké obrázky.

Obrázek z výstavy "Františkánské úsměvy"

V semináři jsi také kreslil?

Měl jsem skripta tak počmáraná, že jsem neměl odvalu je půjčit někomu z mladších kolegů. V mém ročníku mě znali, ale ti mladší by mohli být pohoršení. Neviděl jsem v tom nic nekalého, když nakreslím dívčí postavu a pak ji teprve obléknu. Potřeboval jsem se dostat od kostry až k tomu oděvu. Protože obráceně, to už bych musel být mistr. Kolegové to obdivovali a také občas chtěli k různým příležitostem něco nakreslit.

Kromě toho jsem byl možná nepozorný posluchač, ale velice pozorný na všelijaká přeházení nebo úsloví pánů profesorů, když se něco dalo zkarikovat. Slyšeli jsme například církevní příkázání, kde bylo výslovně řečeno "každý

katolík je povinen alespoň jednou do roka řádně zřízenému knězi se zpovídat." Takže v tu ránu byla na papíře zpovědnice, přes nízká dvířka uprostřed visel řádně zřízený zpovědník, kterému vypadla láhev z ruky.

Zvláště mě sledoval pan profesor Volf. Když viděl, že jsem dal za sebe papírek, sledoval ho a když papírek došel na konec, přestal přednášet, vyžádal si papírek, podíval se, zasmál se, obrátil papírek obrázkem na stůl a pokračoval. Když skončil přednášku, papírek zvedl a "Pome, můžu si to nechat?"

Máš obrázky ze semináře schované? Určitě by byly zajímavé je vidět.

Na závěr semináře kluci posbírali všechny obrázky, které byly trochu slušné a udělali z nich výstavku. Jeden kolega je vzal k sobě, ale další kolegové ho žádali, aby jim je půjčil a po nějakém čase mu zůstalo jen malé torzo, už jen méně zajímavé věci. Tak je to se všemi mými kresbami. Nemám žádný archiv, vše je dnes různě roztroušeno mezi lidmi.

Jak jsi tedy shromáždil obrázky na výstavu v Brandýse nad Labem?

To byl nápad bratra Benedikta. Znal jsem jeho věci a připravil jsem uspořádání jeho výstavy. Bratr Benedikt si nejprve myslel, že budu vystavovat společně s ním, ale já jsem si říkal, že nemám co vystavovat. Kreslil jsem sice plakáty k eucharistickým výstavům, které byly vždy první pátek v měsíci v kostele sv. Ludmily, těch bylo přes dvě sta, ale to jsem nepovažoval za dílo.

A pak se Benedikt rozhodl: "A já se ti pomstím, taky ti udělám výstavu". Jednak jsem půjčil svoje skicy, které jsou ovšem tak mrňavý, že je musel vedoucí galerie pan Válka zvětšovat a sestry františkánky mezi sebou posbíraly různé gratulační lístky za řadu roků. Ty byly na výstavě také zvětšené, jenže tím zvětšením některé obrázky ztratí význam.

V průběhu rozhovoru jsme si oba uvědomili, že bratr Michal sice od dětství stále kreslí, ale v jeho životě jsou i jiná, možná zajímavější a určitě důležitější témata. Bratr Michal přislíbil pokračování rozhovoru i na jiné náměty.

Rozhovor připravil František Jirsa

Bohoslužby v kostele Panny Marie Sněžné

všední dny: 7.00, 8.00, 18.00 (po mši sv. večerní nešpory)

neděle: 9.00, 10.15 (pro rodiny s dětmi), 11.30, 18.00

Pobožnost u hrobu 14 mučedníků bude ve středu 15. ledna v 19 hodin.

Redakce Sněžanky: Ludmila a František Jirsovi, nám. Bratří Synků 347, Praha 4, 605 202 693, jirsoval@volny.cz. Uzávěrka příštího čísla je 20. 1. 2014. Tisk: Rychlotisk, Jungmannova 3, Praha 1. Náklady na vytištění jednoho čísla farního zpravodaje jsou 6,- Kč. Neprodejné.

Dobrovolné příspěvky vhaзujete do pokladničky v kostele.